

I

Fekszem az ágyon. Látom magamat. Az én vagyok, de mégsem – látom, hogy befordulok a falnak és próbálok aludni. Látom, hogy sírok. Látom, hogy rémálmaim vannak. Megpróbálok felkelteni magamat. Nem tudom. Úgy érzem, hogy idegen vagyok tőlem. Nem értem azt a kislányt, pedig én voltam. Nincsenek emlékeim. Én nem én vagyok.

II

Nem hallottam, hogy apu hazajött. Egyébként üvöltözni szokott, ha részeg. Apu mások szerint becsületes ember. Jó apa, jó férj. A fényképen meghúzom a szakállát. Nevetek. Mások a fényképet látják, én tudom, mi történik akkor, ha a fénykép mozgóképpé változik. Azt nem látják. A fénykép a kirakatban van, a kirakatban vörös sötétítő függöny, a függöny mögé nem lehet belátni. „Miattad iszom” – apu elmegy. Jó és kedves. Meghív mindenkit egy italra.

III

Anyu mesél. Emlékeket ad nekem. Ülök a szoba közepén, anyu fáradt. Apu hazajön. Apu elmegy. Anyu nem játszik velem. Anyu szomorú. Szinte érzem. Fáj. Egyedül van. Nem tudok hozzá odamenni. Meg akarom vigasztalni. Egyedül vagyok. Nem segít senki. Ránk nehezedik a magány.

IV

Nevetünk. Három nővérem van. Három nagylány. Játszunk. Négyen vagyunk. Négy tündér. Játékunkat anyu őrzi – apu, mint egy sötét felhő emelkedik fölénk. Anyu átsugárzik rajta. Ha vihar jön, elbújunk és befogjuk a fülünk.

V

Fekszem az ágyon. Aludni próbálok. Hangos zene szól. Üvöltenek a fiatalok. Jól érzik magukat, sokat ittak. Az egyik dörömböl az ajtón. Részeg. Összegörnyedve fekszem a padlón. Zokogok. Látom azt a kislányt, aki én vagyok. Megpróbálok felkelteni magamat. Nem tudom. Úgy érzem, idegen vagyok tőlem. Nem értem azt a kislányt, pedig én voltam. Akarok, de nem tudok segíteni. Rázkódik a sírástól. Fél a kiabálástól. Apu nem apu.